

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Actorvm Ecclesiae Mediolanensis, Pars Tertia - In Qva, Liber Memorialis Ad
populum Ciuitatis, & Dioecesis Mediolanensis, A Beato Carolo Borromaeo
Titvli Sanctae Praxedis compositus continetur

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

De beneficiorum distributione. cap. 35.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10502

etigimus, Gregorio Pontifice demum impetrato; suam societati contulit Aronensem Abbatiam; vt nouitiorum domus Aronz constitueretur; & Mediolani magistri, alijque magno numero, pro eo quod opus erat, facilius sustentarentur. Quæ quidem collegia docendo, concionando, sacris confessionibus audiendis virtutum christianarum exemplis, magnos ecclesie sue videbat esse vsus ad salutem allatura. Clericos alios regulares à Paulo I V. institutos in urbem deduxit. quorum vita religiosissima; tum assiduus in peccatis diiudicandis; viaque salutis tradenda labor, gregis fructum valde cumlaret. Alijs ordinibus querebat locum; si quid salutis suorum inde afferri posse videret adiumenti. In ea vero, quæ iam erant monasteria viros doctrina, religioneque probatos mitti curabat; quibus vti posset. omnino mirum ministrorum, adiutorumque desiderium gregis charitas in eum immiserat: cuius salutari progressioni quamplurima videbat esse necessaria. ac reuera, etiam numero multo maiori, nullam reliquisset otij facultatem: tanta erat rerum multitudo, quas curari, effici, recognosci assidue oportebat; tamque in omnibus rebus religiose componendis progrediebatur in dies. Alias litterarias exercitationes ad cleri usum induxerat; tum proprias quandoque alicuius urbane regionis; tum communes omnium. nam in suis ædibus delegerat, qui certis diebus doctrinam de peccatis publice traderet: quo iubebat ecclesiasticos homines, etiam parochos ad audiendum conuenire. Vt autem quæ semel didicissent, tenerent firmiter; congregationes mensuras in vnaquaque urbis, & agri regione instituerat; quod ex ea regione tota certis diebus illi conuenientes, varijs propositis questionibus, de sacramentorum administratione, de animarum vinculis

soluendis, disputationem haberent. etiamque ei rei accessionem fieri iubebat, sacra pro mortuis communi-ter celebrata. cuius instituit rationem libello fusius comprehensam edidit. Sed propria etiam cura parochos urbanos ad conciones iuuari curabat: quibus hebdomadis singulis, quod proximo festo legendum ex Euangelio in ecclesia erat, prius exponi quædoque iussit; & quasi concionum materiam explicatam tradi. quos etiam interdum, vt quid possent, efficeretque, melius cognosceret; scriptas ad se iubebat conciones afferre. Præterea veteres canones à Gratiano collectos, vt diximus. interpretati iussit. quo in studio, quamuis summa fuerit Caroli voluntas, paucis tamen id persuasit: trahuntur enim facile omnes ceterorum exemplo; eaque libenter sequuntur, quæ plurimorum iudicio, & usum afferunt, & nomen: qualis est vulgaris canonum peritia, scolasticique Theologie progressus at veteris ecclesie ratio bene cognita, solidæ utilitatis est, arma contra hæreticorum impugnationes suppeditat: & ad ecclesiam ordinandam, constituendamque magnum præbet adiumentum. His institutis, mutata prorsus ecclesie specie; vbi presbyteri indocti, sæpe etiam fordidi erant; doctos habuit, & religiosos, qui populos salutariter docere, regereque possent, & quæ Carolus in dies ad meliorem rerum omnium conditionem efficiendam præscriberet, diligenter exequerentur. ex quo etiam populi ad debitam sacerdotibus reuerentiam, obedientiamque salutariter excitati, magis in salutis via proficerent. Ac litteraria quidem cleri studia, vel ipsi maiores multo, quam alioqui solerent esse, bibliopolarum quæstus, ostendebat.

Beneficia omnia sic mandauit, vt amicitiæ, gratiæ, propinquitatisve causa nihil moueretur. Si quem-
piam

De benefici-
orum distribu-
tione
Cap. xxxv.

piam alicuius commendatione, gratiave uti, vel omnino ambitiose querere animaduertisset; ea ipsa de causa indignū iudicabat. ipse vero suos nouerat; omniumque actiones, vitam, studia, per se, ac per ministros obseruabat; & cum locus daretur; nullius officio interposito, vocabat ipse nec opinantes, sacerdotiaque mandabat. vnum vero satis esse cuique beneficium, nisi aliter necessariū fieri deberet, omnium maxime volebat. ac illud in Carolo multis admirationi fuit; quod etiam de facie suos fere omnes vel infimos clericos agnoscere videbatur. optima temporum conditio; ad honores, ceteraque virtutis præmia, gratiæ, audaciæ, ambitioni aditus esse interclusos: prohibiti vero, doctrinæque sic apertos; ut vltro etiam inuitaretur, nobilitati fauebat libenter, modo cum virtute coniuncte: sed humiles sæpe probos, doctosq; eō vocabat, quod numquam ipsi, vel ambitionis fortasse stimulis incitati, ausi fuissent aspirare. quæ quidem ratio, tum ad virtutum, optimarumq; disciplinarum studia; tum ad ecclesiæ dignitatem, populorumque salutem vehementer valuit. ac licet ob humanæ mentis latebras, pro virtute aliquid sese interdum insinuaret hypocrisis; simulatio tamen non conuenientibus oculis, vel perlucidum est, vel certe minime diurnum malitiæ velum. omnino tolerabilius iudicabat, virtutis veste vitiū aliquando latere, virtuti que seruire; quam apertum, cognitumque palam recipi. interim sibi cauendum nouerat; ne cuiquam non plene probato per se aditus esset ad peccandum liber. Eundem sensum præstabat, si de beneficio, honore, facultatibusve ecclesiasticis alicui impetrandis rogaretur. cum eiusmodi aliquid tentari posse perspiceret; maxime si de episcopatu ageretur; hominem, si probaret, tantum proponebat; testimo-

nium dabat, quod teste conscientia poterat: rogabat vero numquam, ne dum vrgeret; nisi id se officij Deo, & Ecclesiæ debere, manifeste vidisset. rationem suam quibusdam interdum ita probauit: si nemine vrgente quis dignitatem susceperet; clarius esse diuinæ voluntatis indicium. Federico suo, neque puero ex ecclesiasticis facultatibus, quidquam vel contulit, vel ad maiorem ætatem reseruauit, neque postea tanta indole adolescenti quæ fuit vnumquam. ipsam Aronensem Abbatiam dudum in familia sua retentam, non conquieuit; donec à se, atque à familia repelleret; ne quid forte oleret hæreditarium. Nobilis vir, oblata beneficij occasione, in ecclesiasticum ordinem, se dare nomē velle significauit; Carolique auxiliū implorauit. cui negauit ille; minimeque probare respondit, hominem vitæ clericalis alioqui non studiosum, beneficij gratia clericum fieri velle. Si de augendis Præsulis alicuius inopis facultatibus rogaretur; suadebat, ut paucis contentus esset. at nihilo secius adiuuabat, vbi animum cognouerat neque auaritia, neque inani splendore captum; sed sacri muneris perfecte administrandi studiosum. Episcopo consulenti, vtrū ob tenues facultates, contraheret æs alienum, an dimisso episcopatu alio quodam loco viueret, vbi in sumptum plura subministrarentur; neutrum respondit sibi placere. assilire gregi suo sacerdotem debere; nisi aliter qui potest, iuberet. abdicare sese episcopatu; si quid offerretur difficultatis; eius non esse, qui integre, casteq; vocatus iniisset. sumptui pro facultate modum ponendum; veterum maxime Præsulum imitatione, qui & facultatum subsidio, cum suppetere, sancte vsi erant; & eo destituti, sancte tamen episcopatum administrauerant. Annuam pensionem Carolo soluebat Episcopus. ei vehementer po-

postulanti, vt illud sibi iuris remitteret; & reficiendæ ecclesiæ necessitatem, tenuesque fructus excusantis; libere respondit; nullo modo ei se velle cõdonare, qui episcopatum, etiam adiecta pensionis conditione, quæ si erat, facturum tamen, vt ea pecunia quotannis in ecclesiam illam reficiendam: vel ornandam aliorum operam infunderetur. ita omnino concedendum quod petierat, si modo ecclesiæ ea usq̃ vere postulasset. Fructus suos vniciuique ecclesiæ; presbyterisque singulis, integros relinqui curauit vehementer, & effecit. eo namq; primum ecclesiam capefcente; vel magna ex parte, vel toti, alienis hominibus erant referuati: ex quo fiebat, vt qui essent aliquo numero presbyteri, sacerdotia recusarent; quorum facultatibus, pro dignitate, vitæ cultum minime possent conseruare. qui vero accipiebant, parui pretij homines, neque doctrina, neque auctoritate satis muneri suo facere valebāt: vt præter sacerdotis, vt tempora sūt, ex ea re contemptum; neque sacra supellex pro decoro parari; neque refici, vel ornari ecclesias; neque facta tecta haberi possent. Igitur neque pensionis onus vel minimum cuiquã ecclesiæ imposuit vmquam; & si quis forte per auctoritatem superiorem obtinere vellet, contra totis viribus pugnavit. cum ex satis magnis Præposituræ facultatibus, ex suis quidam, quo plurimum utebatur, annuã pensionem sibi fere impetrasset; ea Carolus vt auferretur, statim effecit. neque alius postea vmquam conari aliquid simile ausus est. Sacerdoti tantum pensionem concessam scio. is cum ecclesiæ diu vtilem sane operam pro doctrina, virtuteque sua nauasset, demum multi laboris parochiam habens; infirmaque valetudine confectus, cum eam relinquere cogere- tur; neque aliunde haberet vitæ sumptum; moderatam pensionem ex ec-

clesia sua, quæ erat ex locupletioribus, à Carolo accepit. Quoniam vero ecclesijs, sacerdotijsque plerisque licet integræ, tenues erant tamen facultates, quibus id opus fuit vel parochiæ administrandæ, vel Theologiæ docendæ, vel omnino necessaria de causa; alias adiunxit, ex ijs, quæ simplicia vocant beneficia, quibus nulum fere munus cõiunctum est. quod genus alioqui nemini vmquam, vel ipse contulit; vel passus est conferri. ac ex ijs beneficijs vnum, cum ex domesticis quidam, cuius opera Carolo valde utilis erat, sibi, Carolo ipso insciente, comparasset; hominem, vt alijs esset exemplo, missum fecit. tũ suis omnibus conuocatis, denunciavit; qui ei, vel potius sacrae administrationi suæ inseruire vellet; suo cõtentus stipendio, nihil eiusmodi vmquam, neque omnino quidquam ex ecclesiarum suarum fructibus speraret; nisi quis à se idoneus iudicatus, vocatusque, cum adiuncto munere, atque opera beneficium accepisset.

Cum totius ipsius gubernationis auctor, tanta per se obiret, efficeretque, quanta vnus, modo hominis, viribus tolerabilia, non videbantur: multum tamen eguit Vicarijs, & ministris. Ac ea quidem quæ ad forum, iudiciaque pertinent, fere non attingit; nisi quatenus ad iudices constitutos in officio continendos, corrigendosve necesse esset; vt non tam iurifconsultorum libris ad iudicandum; quam prudentia, pietate, animi lumine, sãctorum patrum decretis, exemplisque opus esset. de decreto, spiritualia in primis sibi suscipienda statuerat: quibus administrandis, ob rerum agendarum multitudinem, plures sibi necesse fuit adiutores asciscere. Primò igitur iurisdictionem, gubernationemque ecclesiæ suæ ita distribuit. Tres constituit præcipuos Vicarios, vnum, qui de rerum controuersijs, litibusque, alium qui de cri-

Eius Vicarij ac præfecti.
Cap. xxxvj.

mini-